

на психологічні фактори економісти посиляються тільки в тому випадку, коли потрібно пояснити відхилення економічної поведінки від того, що передбачається в економічних моделях. І тут психологічні змінні відповідають за ірраціональну складову поведінки індивіда у економічній сфері.

Еволюцію економічних поглядів на ощадну поведінку домогосподарств сучасники поділяють на чотири основні етапи: заощадження розглядаються як функція від ставки відсотка (поч. XX ст.); заощадження розглядаються як функція від доходу: теорія абсолютного доходу Дж. Кейнса, а також роботи Коваля С., Самуельсона П., Лью Т. та Чанга К. та ін. (1930-50 роки); неокласичні теорії заощаджень: теорія перманентного доходу М. Фрідмана та гіпотеза життєвого циклу Ф. Модільяніта Р. Брамберга (1950-1980 роки); сучасний етап неокласичної теорії: Дітон А. та Паксон, Холл Р., Шоррокс А. та ін.

Отже, під фінансовою поведінкою ми розглядаємо цілеорієнтовану діяльність домашніх господарств або індивідів, спрямовану на залучення та використання фінансових ресурсів та передбачає вибір альтернатив на основі корисності, що складається з психологічних (монетарні установки, схильність до ризику, ступінь раціональності (ірраціональності) суб'єкта), соціальних (довіра фінансовим інститутам, загальноприйняті стандарти (стереотипи) фінансової поведінки, рівень фінансової культури в країні, споживчі очікування) та економічних (рівень фінансової грамотності, минулий досвід взаємодії з фінансовою індустрією, рівень економічної активності) факторів.

Список літератури

1. Вдовиченко А.М. Фінансовий потенціал населення: нові можливості інноваційного розвитку економіки України Ірпінь. 2012. 225с.
2. Галишнікова Е.В. Финансовое поведение населения: сберегали или тратили. Финансовый журнал. 2012. № 2. С. 133-140.
3. Єфременко Т. Фінансова поведінка населення України. Соціологія: теорія, методи, маркетинг. 2002. № 2. С. 165-175.
4. Кізима Т. Фінансова поведінка домогосподарств: сутність, класифікація, чинники впливу. Світ фінансів. 2011. № 4. С. 19-26.
5. Ковтун О.А. Фінансова поведінка домогосподарств: сутність, структура та класифікація. Бізнес Інформ. 2013. № 9. С. 280-286.
6. Косточка О.О. Фінансова поведінка домогосподарств України. Глобальні та національні проблеми економіки. 2016. Вип. 11. С. 698-701.
7. Мельник В.М., Якушик І.Д., Ломачинська І.А., Драган О.О. Формування фінансової поведінки домогосподарств в Україні. Херсон: ВД Гельветика, 2014. 212 с.

УДК 330.341.1

ЧЕЧУЙ Н.В., магістрантка

ЯСТРЕБ В.В., магістрант

Науковий керівник – **ОДНОРОГ М.А.**, канд. екон. наук

maksym.odnorog@btsau.edu.ua

Білоцерківський національний аграрний університет

РОЗРОБКА ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДТРИМКИ ІННОВАЦІЙ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Розглянуто різні функції, які виконує існуючий механізми підтримки колективних інновацій у сільському господарстві та агропродовольчій галузі з метою виявлення потенціалу. Доведено необхідність різноманітних механізмів для створення сприятливих умов для інновацій та надання підтримки інноваційним спільнотам, відповідно до їхніх можливостей і потреб у навчанні. Рекомендовано створювати нові знання про самі інноваційні механізми, які допомагають проектувати та організовувати підтримку колективних інновацій у різноманітних ситуаціях.

Ключові слова: підтримка, організація, розробка, інновації, сільське господарство.

У контексті країн, що розвиваються, де необхідні радикальні зміни для того, щоб досягнути цілей сталого розвитку, підтримка та прискорення інновацій в сільськогосподарському та аг-

ропродовольчому секторах стали центральним питанням. Однак все ще існують труднощі в інституційному та політичному рівні для мобілізації значних державних або приватних інвестицій для підтримки інновацій. Існуючі ініціативи залишаються розрізненими, неузгодженими та стриманими, і мають обмежену дію. Наше дослідження має на меті охарактеризувати ці ініціативи та функції підтримки, які вони виконують, щоб визначити можливий внесок, який дослідницька спільнота може зробити для їх зміцнення.

Інновації вимагають колективних дій і організованого середовища [1, с. 216]. У 1950-х роках інновації в сільському господарстві по суті розглядалися як явище усиновлення та адаптації. Наука сприймалася як зовнішня по відношенню до соціально-економічної системи, незалежна і нейтральна, і джерело інновацій розглядалося як перешкода для поширення прогресу. У цій лінійній моделі, підтримка змін полягала в поширенні технологічних новинок розповсюдження, які в основному були націлені на фермерів, щоб навчити їх цим новим технологіям. Найбільш відомі підходи включали метод передачі технологій, ринкові інновації та система «навчання та відвідування».

Участь, спільна творчість знання та цінність, а також сприяння створенню мереж учасників стають ключовими принципами розробки нових механізмів супроводу та підтримки інновацій [2, с. 15]. Основною формою операціоналізації цього підходу в країнах є інноваційна платформа. Її мета – допомогти різним категоріям учасників – які зазвичай не мають жодного зв'язку один з одним – взаємодіють, щоб поділитися знаннями та об'єднують ресурсів для інновацій [3, с. 61]. Фасилітація визначається як добровільність втручання для посилення взаємодії між окремими особами, організаціями та їхні соціальні, культурні та політичні структури через процес створення мережі, соціальне навчання та переговори.

Системний підхід до інновацій широко використовувався працівниками розробників та дослідників. Зміни сформульовані в проектах розвитку чи політичних документах часто страждають від відсутності операціоналізації; вони представлені як нечіткі принципи дій (наприклад «розвиток колективного потенціалу для інновацій»), залишаючи позаду організації, які змушені виконувати їх з відповідальністю знайти правильну методологію для досягнення передбачуваної зміни.

Дослідження стратегічного управління та навчання все частіше використовуються, щоб посилити поле аналізу дії, щоб підтримати появу та піднесення інноваційних спільнот, а отже пом'якшують надмірно аналітичні знання, породжені підходами, зосередженими на інноваційних системах.

Кожен з учасників має особливий інтерес до інновацій, що розробляються, і їх співпраця керується спільними цілями. Складність інноваційної ситуації може змінюватися в залежності від змін, котрі необхідні на індивідуальному та колективному рівнях (зміни в знаннях, ставлення, практики, правил) та ступіню невизначеності.

Розвиток інноваційного потенціалу індивідів має бути ядром випробовуваних підходів до акомпанементу. Здатність до інновацій відноситься до знань і навичок, які групі необхідно ефективно використовувати, оволодіти і покращувати існуючі ресурси або створювати нові, щоб впроваджувати інновації.

Це все включає здатність усвідомлювати ситуацію та її оточення, ставити цілі, приймати ризики, експериментувати та втілювати узгоджені дії, будувати стосунки та союзи, і мобілізувати ресурси. Це питання як технічних, так і функціональних можливостей.

Список літератури

1. Варналій З.С., Гармашова О.П. Конкурентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення. Київ: Знання України, 2013. 387 с.
2. Месель-Веселяк В.Я. Форми господарювання в сільському господарстві України: результати, проблеми, вирішення. Економіка АПК. 2012. № 1. С. 13–23.
3. Черкасов А.В., Родіоно О.В., Артеменко В.О. Управління якістю та конкурентоспроможністю функціонування соціально-економічних систем: монографія. Луганськ: Вид-во “Ноулідж”, 2010. 135 с.